

de ikke have røgtet deres Hverv paa en i Almindelighed fuldføgende Maade, og jeg tror derfor ikke, at det vilde være heldigt at etablere et særlikt Tilshyn for disse. Det forekommer mig heller ikke, at det vilde være ret vel foreneligt med den kommunale Selvstændighed, at der skulde tilforordnes et særlikt Tilshyn med Kommunerne overfor en enkelt Gren af de Ting, der ere henlagte under deres Bestyrelse.

Der er jo et Spørgsmaal, hvorom Meningerne ere noget delte, det er Spørgsmaalet med Hensyn til Forsørgelsesstedet, eller rettere med Hensyn til den Tidsgrændse, der bør sættes for Forsørgelsesrettens Erhvervelse i en Kommune. Jeg er tilbøielig til at antage, at den Grændse, der nu engang er sat, snarere burde forlænges end forkortes, det har i alt Fald Erfaringen for sig, idet man først begyndte med at sætte 3 Aar, saa efter en længere Aarrække gik til at forlænge den til 5 Aar, medens der nu har hævet sig ikke saa Røster blandt dem, der særlig have haft med disse Forsørgelsesager at gjøre, for endnu yderligere at forlænge den. Dette Sidste lader sig maaffe nu for Tiden ikke gjøre, men i alt Fald haaber jeg, man vil blive staaende ved de 5 Aar. Jeg kan ikke tro, at man paa nogen Maade enten vil formindste Fattighyrden eller skaffe bedre Tilstande for dem, der skulle forsyrges, ved at forkorte Tiden. Det følger jo for det Første af sig selv, at jo længere dette Tidsrum er, i des flere Tilfælde vil Fødestedet blive det Afgjørende, og i saa Henseende er jo enhver Tvivl løst. Den i sin Tid nedsatte Fattigkommission kom jo endogsaa til det Resultat, at det helst burde være Fødestedet. Det anser jeg nu ikke for fuldkommen rigtigt, der er ikke saa Lidt, der taler for, at en Kommune, naar en Familie i en længere Aarrække har opholdt sig i den, og vedkommende Kommune derved har draget Nytte af dens Arbeidskraft, ogsaa derved faar en vis Forpligtelse til at bidrage til dens Ophold, naar den ikke længere kan forsyrges sig selv, men jeg tror ogsaa, at det er i de Vedkommendes egen Interesse, at Tiden ikke er for kort; thi de Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om at fordrive Familier fra det Sted, hvor de ere, ville ikke blive færre derved, at man forkorter Tiden, men snarere flere. Det er jo dog saaledes, at man nu ikke har saa megen Stræf for, at der til en Kommune kommer en Familie, hvis Udgifter til at ernære sig ikke ere de bedste, netop fordi en længere Tid skal hengaa, og det altsaa vil vise sig, om de ere istand til det eller ei. Naar Fristen derimod er kort, vil

man især i de mindre Kommuner, hvor Forholdene ere lette at overskue, for det Første søge, saavidt muligt, ikke at faae den Slags Familier, og dernæst, naar man har faaet dem, vil man gjøre alt Muligt for at faae dem bort. Jeg tror derfor oprigtig talt, at det lige saa meget for dem, der trænge til Forsørgelse, som for dem, der have med Bestyrelsen af Fattigvæsenet at gjøre, er af Interesse, at Tiden ikke er for kort. Jeg er overbevist om, at de Sager, hvorom der kan tvistes, ville blive bethdelig flere ved, at Fristen forkortes. — Naar det dernæst paa Mødet i Gaar blev anført af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgtreds (Thorup), at Fattighyrden vilde bringes bethdelig ned ved denne Friists Forkortelse, saa er det mig aldeles umuligt at forstaa, hvorpaa man kan begrunde denne Mening. Jeg tror, at Grunden til, at Fattighyrden er stegen i de senere Aar, blandt Andet er den, jeg har tilladt mig at nævne for, medens 5 Aars Fristen ikke har nogenfømhelst Andel deri, ligesom jeg anser det for givet, at Fattighyrden ikke paa nogen Maade vil bringes ned ved Forkortelse af Fristen. Jeg kan fuldkommen billige, at Reglerne for Kirkebøgernes Førelse ere stærkede, og at det ved de Vedkommendes Fødsel, og navnlig ved nægte Børns Fødsel, strax bliver afgjort, hvor den Vedkommendes Fødested er, og jeg vil ogsaa anse det for rigtigt, om der med Hensyn til Førelsen af Studsmaalsbøger eller rettere Opholdsbøger, for det er jo ikke længere Studsmaalsbøger, og saa blev givet stærkede Bestemmelser. Jeg kan ikke se, at det vilde volde Vedkommende nogen Ulempe af Betydning, medens det derimod vilde have stor Betydning for de Kommuner, der fremtidig faae med dem at gjøre, forsaavidt de i Tidens Løb blive trængende. Nu er jo næppe en Studsmaalsbog saaledes i Orden, at det deraf kan findes, hvor Vedkommende er forsyrgelsesberettiget, og man er jo næsten altid nødt til at lade dem give Forklaring for Stetten, og naar det nu, saaledes som det ofte er Tilfældet, først er i en fremrykket Alder, at de blive trængende, og de saa skulle afgive Forklaring om, hvor de tidligere i deres Liv have opholdt sig, saa kan det ofte være meget vanskeligt for de Vedkommende. De kunne maaffe nok huske, hvor de have været, men det er derimod meget vanskeligt for dem at erindre, hvor længe de have været paa vedkommende Steder, og selv om en saadan Forklaring afgives under Guds Tilbud, kan den aldrig, eller dog i mange Tilfælde, ikke blive fuldkommen. Jeg tror derfor, at det, at der gives stærkede Bestemmelser for Studs-